

Detský čin roka 2006

Pomoc prírode

Ludia si chránia veci, ktoré považujú za dôležité. Sú to ich majetky, domy a autá. Sú to všetko veci, ktoré si môžeme kúpiť za peniaze. No a čo s tými hodnotami, ktoré sa nedajú kúpiť, ani zaplatiť? K takýmto hodnotám patrí prostredie, ktoré nás obklopuje, v ktorom žijeme, pracujeme a oddychujeme. Každý z nás túži po čistom vzduchu, po kryštálovo čistých potôčikoch plných pstruhov, po vyčistených lúkach a lesoch.

22. apríla, keď si ľudia pripomínajú Deň Zeme, sme mali na škole súťaž o najkrajšiu nástenku s jarným motívom. Neskôr, keď sa vonku trochu oteplilo, začalo sa upratovanie. Žiaci druhého stupňa upratovali okolie školy, zbierali odpadky, vykopávali burinu a pod. Tí menší sa vybrali na prechádzku prírodou. Aj oni zbierali odpadky, ktoré v lese ponachádzali. V tento deň pomohol prírode malou čiastkou každý z nás. Možno si niekto z nás povie, že príroda by nám mala poďakovať, no opak je pravdou.

My ďakujeme prírode za to, že je a svojou krásou, jednoduchosťou a skrytou múdrosťou môže byť našim príkladom v každodennom živote.

Čolláková, Belušková, 8.C
ZŠ Grundschule Gelnica

Pomoc prírode II.

Raz podvečer som sa s kamarátom vybral do lesa na prechádzku. Pri hľadaní nejakého pekného útulného miesta na okraji lesa sme našli väčšiu kopy odpadu. Bolo to miesto pekné, ale ten odpad tam veľmi prekážal. Na druhý deň sme sa vrátili aj s vrecami. Odpad sme kompletne vyzbierali. Plné vrecia

sme položili k našim smetným nádobám. Počkali sme niekoľko mesiacov, kým tam začala rásť tráva. Teraz tam pravidelne chodíme a je to naše obľúbené rekreačné miesto.

I keď to nie je čin, o ktorom by bolo treba veľa rozprávať, hreje ma pri srdci myšlienka, že som s kamarátom dobre využil voľný čas.

Pindroch, 8.C
ZŠ Grundschule Gelnica

Záchrana ľudského života

Keď sme boli v lete na dovolenke, išli sme na rekreačné stredisko Zelená voda v Novom Meste nad Váhom. Bolo tam pekné veľké jazero. Vošiel som do vody a zistil som, že má veľmi hlboký spád. Chcel som sa pozrieť do hlbšej vody, ale videl som, že ide za mnou brat. Zakázal som mu to, ale on išiel za mnou aj napriek tomu, čo som si na nešťastie nevšimol. Keď som došiel do takej vody, kde som sotva dostal špičkami chodidiel na dno a otočil som sa, že si zaplávam naspäť, všimol som si, že brat pláva za mnou. Chcel som ho poslať preč, ale už bolo neskoro. Brat doplával ku mne a všimol si, že vôbec nedosiahne na dno. Začal panikáriť. Ponáral mi hlavu pod vodu, ja som sa snažil vynoriť. Po druhom pokuse sa mi to podarilo. Vynoril som sa, chytil som brata a hodil ho do plytkej vody. Potom som ho už len dotlačil na breh, lebo sa bál plávať. Tak som ho zachránil.

Rodičia všetko pozorovali z brehu, ale skôr ako stihli zasiahnuť, boli sme obdivujúca pri brehu. Šťastní, že sa všetko tak dobre skončilo.

Peter Sedmák, VIII.C
ZŠ Grundschule Gelnica

Dukla, brána slobody

Tak sme ju nazývali dlhé roky. Možno sa vám to bude zdať trochu neskutočné a absurdné. Možno si budete myslieť, že som si pomýlil storočie, dejinné obdobie. Nechám to na vás. Ja si len spomínam na Duklu, bránu slobody, ktorá k nám prišla z východu, či sa to niekomu páči alebo nie. Taká je skutočnosť, ktorú sa márne pokúšajú prekrútiť rozliční pseudohistorici.

Koncom augusta 2006 sme boli autobusom navštíviť pamätne miesta Karpatsko-dukelskej operácie, Duklu a jej okolie. Prichádzame sem každoročne, aby sme položením kvetov k pamätníkom a chvíľou ticha vzdali úctu bojovníkom o Duklu, ktorí za naše oslobodenie položili svoje životy. Pamätám si, že v minulosti, najmä v období výročia SNP a Karpatsko-dukelskej operácie tam boli desiatky autobusov od Ašu až po Ubl'u a pamätníky oslobodenia boli pokryté kvetmi vďaka. V súčasnosti tam boli len naše kvety a náš autobus s vyše 40-timi návštevníkmi z Prakoviec, okres Gelnica.

Na výhliadkovej veži Dukla i vo Vojenskom historickom múzeu vo Svidníku nám lektorky vyšli v ústrety a všetkých nás zaujali odborným výkladom. Sklamala nás však technika, ktorá bývala v minulosti súčasťou a doplnkom prehliadky. Vo výhliadkovej veži Dukla je už roky nefunkčný audiovizuálny program z oslobodzovacích bojov Československa. Vraj nie sú doriešené právne záležitosti s ČSF Praha, že vraj sú problémy so scenárom a samotnou technikou, ktorá je zastaralá a nefunkčná. Vo Vojenskom historickom múzeu vo Svidníku je to obdobne, problémy so scenárom a technikou, dioráma je takisto celkom zničená. Účastníci zájazdu, členovia a sympatizanti Združenia slovenskej vzájomnosti v Prakovciach, ktoré tento zájazd organizovalo, boli znova vrcholne sklamaní prístupom Ministerstva obrany SR, ktorému tieto pamätníky patria a ktoré za minulé roky nevedelo alebo nechcelo venovať týmto miestam bojovej slávy patričnú pozornosť, dôležitosť a úctu.

Dukle a Svidníku je všeobecne venovaná minimálna pozornosť zo strany "majiteľa" MO SR od roku 1990, čo sa následne prejavuje i na návštevnosti týchto historických a pamätných miest. Akoby cieľom niekoho, resp. niektorých bolo: Zabudnite na Duklu!

Nepriamym dôkazom toho je i samotné Vojenské historické múzeum vo Svidníku, ktoré vytvorili z bývalého Dukelského múzea. V múzeu sú prezentované vojenské dejiny východného Slovenska v rokoch 1914 - 1945 a samotná Karpatsko-dukelská operácia sa tu spomína len okrajovo.

Naši ústavní činitelia, predstavitelia nášho štátu sa objavia na Dukle len v období výročia Karpatsko-dukelskej operácie, aj to len okrajovo. Položením kvetov k pamätníkom si splnia svoju celoročnú starostlivosť o tieto historické úseky nášho oslobodzovacieho boja proti fašizmu a oslobodzovania našej republiky. Alebo už to nie je pravda?

Mnohí tzv. pseudohistorici nechcú uznať Duklu a jej hrdinských bojovníkov. Vraj to boli zbytočne položené životy. Nedoceňujú, vlastne podceňujú jej význam v našom oslobodzovacom boji proti fašizmu. Vraj to boli veľké a zbytočné straty na životoch. Nie je správne keď minulosť posudzujeme očami súčasnosti. Vtedy boli iné dejinné, politické a spoločenské podmienky, v porovnaní s tými, v ktorých žijeme v súčasnosti. Porovnávajú neporovnateľné. Ako sa hovorí: Po vojne býva každý generálom.

Oslobodzovacím bojom, či už boli na východe alebo západe, treba vzdať úctu a vďaka. Nehynúca spomienka patrí všetkým tým bojovníkom, ktorí položili svoje životy za našu slobodu. Všetkým tým, nemenovaným hrdinom, ktorí padli na týchto miestach a všetkým tým, ktorí víťazne vstúpili na našu, nimi oslobodenú zem. Je ich už bohužiaľ čoraz menej.

Česť a sláva všetkým týmto hrdinom!

Fridrich Svíték
predseda ZSV RR Spiš